

Ponedeljek, 26.1.2004

| pošlji prijatelju | natisni |

Želijo si prijateljev, ki za to niso plačani

"Nikomur se ni treba ničesar bati, ko prihajamo kam živeti. Želimo si samo, da nas sprejmete medse"

Oste Bakal

GORNJA RADGONA - Septembra 2002 so v Gornji Radgoni, v starejši stavbi ob Restavraciji M in starem DES-u, uredili prvo bivalno enoto. Notranjost so preuredili v bivalno okolje in tam je našlo svoj dom devet nekdanjih varovancev socialnovarstvene ustanove zavoda Hrastovec - Trate. Občina je namreč pomembno priskočila na pomoč pri neizogibnem razseljevanju. Radgonska občina je tako lani spomladi dobila še eno dislocirano bivalno enoto, in sicer v Žibercih v Apaški dolini, kjer so na Pečkovi domačiji dobili prostore še štirje nekdanji stanovalci Hrastovca, avgusta lani pa je Gornja Radgona postala stalni naslov za še enajst varovancev, in sicer v prostorih nekdanjega VDC na Lackovi cesti. Prebivalci Gornje Radgone so svoje nove sokrajane, kljub nekaterim drugačnim pričakovanjem, sprejeli zelo dobro, pa tudi varovanci so se privadili novemu okolju. Ob tem so obmolknili tudi skeptiki, saj je več kot očitno, da gre za preproste ljudi, ki imajo enake pravice kot mi in nikogar ne ovirajo. Pravzaprav vedalje bolj sodelujejo. Kmalu bo zaživela tudi bivalna enota v Apačah. Varovanci, ki zdaj živijo v nekdanjem VDC, so v primerjavi z varovanci v Partizanski ulici v Gornji Radgoni in v Žibercih nekoliko manj sposobni, da bi živeli povsem samostojno. Toda ko smo jih obiskali, smo se vseeno lahko prepričali, da so tudi oni zmožni skrbeti zase, kar ob dnevni pomoči (ponoči so sami) tudi počnejo. Vodja njihove bivalne enote je **Tatjana Anželj**, pri tem pa ji pomagata medicinska sestra in študentka. Anželjeva je povedala, da tukajšnji stanovalci prihajajo z vseh koncev Slovenije, oni pa so dodali, da jim je zdaj tako dobro, da si ne želijo ne domov ne v Hrastovec.

"Prizadevamo si, da bi zaživeli čim bolj samostojno in v manjših skupinah, kjer lahko počnejo marsikaj, kar v zavodu ni bilo mogoče. Pospravljajo si sami, tudi hrano si pripravljajo sami, kar jih zelo veseli, saj se skozi to potrjujejo, pokažejo, česa so zmožni. Po zajtrku popijemo kavo in čez lepo vreme, gremo na sprehod. Poleg tega člani naše enote izvajajo tudi določena lažja dela za nekatera podjetja in celo zaslužijo kakšen tolar za skupne potrebe - izlete, kavo, sok, sladico... Vidim, kako so zadovoljni, čez lahko ustvarjajo in se počutijo koristne," pravi Tatjana Anželj. Posebno pa jo veseli, da se jih Gornjeradgončani ne izogibajo, ampak se pri njih večkrat ustavijo in se pogovarjajo, ob čemer se spletajo prijateljstva.

"V mestu gremo lahko tudi v kino ali v kakšen lokal. Spet postajamo enaki drugim državljanom," je dejal eden od varovancev. "Nikomur se ni treba bati, ko prihajamo kam živeti. Želimo si samo, da nas sosedje, krajanji in širša družba sprejmejo medse." Skratka, sami povedo, kakšni naj bomo do

njih, in več kot očitno si želijo biti prijatelji tudi z ljudmi, ki niso plačani za to, da bi se z njimi družili. Skupaj z domačini želijo iti v cerkev, na kulturno prireditev, na klepet, doživljati vesele, pa tudi žalostne trenutke...

[Vaš komentar na članek](#)

Copyright Dnevnik 2004 (C)